U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Jana Vyklického, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Jana Rutsche, ve věci žalobkyně: **L. D.**, zastoupena JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2011, č. j. 56 Az 84/2010 - 77, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 8. 2011, č. j. 56 Az 84/2010 - 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Romany Lužné **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2010, č. j. OAM-218/ZA-14-ZA09-2010 zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodl tak podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, ve znění platném v rozhodné době (dále „zákon o azylu“), neboť žalobkyně neuvedla v žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany žádný důvod, pro který lze takovou ochranu podle § 12 a 14a zákona o azylu poskytnout.

[2] Krajský soud v Brně (dále „krajský soud“) o žalobě proti rozhodnutí žalovaného rozhodoval dvakrát. V prvém rozhodnutí ze dne 3. 12. 2010, č. j. 56 Az 84/2010 - 36 žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný napadl tehdejší rozsudek krajského soudu kasační stížností, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 5. 2011, č. j. 2 Azs 6/2011 - 80 tak, že rozsudek krajského soudu zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zaujal právní názor, že nebyl naplněn

důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Dokazováním před správním orgánem byly zjištěny všechny relevantní skutečnosti pro závěr neudělit žalobkyni mezinárodní ochranu. Druhým rozsudkem ze dne 29. 6. 2011, č. j. 56 Az 84/2010 - 77, krajský soud respektoval právní názor Nejvyššího správního soudu a žalobu zamítl. Současně rozhodl, že žalobkyně je povinna uhradit žalovanému náklady řízení ve výši 8640 Kč *„od 30-ti dnů od právní moci rozhodnutí“* (výrok II.). Rozsudek nedoručoval žalobkyni, ale Mgr. Faridu Alizeyovi jako jejímu zástupci, ač zastoupení bylo ukončeno dříve, než soud rozhodl.

[3] Krajský soud dne 10. 8. 2011 opravným usnesením č. j. 56 Az 84/2010 - 81, vypustil ze záhlaví rozsudku ze dne 29. 6. 2011 zástupce Mgr. Farida Alizeye a ve výroku II. nahradil předložku „od“ předložkou „do“. Opravné usnesení bylo doručeno žalobkyni spolu s rozsudkem ze dne 29. 6. 2011.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně (dále též stěžovatelka) v zákonné lhůtě *„proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 84/2010 - 81 ze dne 10. 8. 2011“*, a to pro důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.“). Žalobkyně v kasační stížnosti namítla vady doručení rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že rozsudek byl doručen osobě, která již v té době nebyla jejím právním zástupcem. Podle žalobkyně tím došlo k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť doručením rozsudku na adresu bývalého právního zástupce jí byla odepřena možnost *„domáhat se ... práva u nezávislého a nestranného soudu...“*. Dále žalobkyně namítla, že napadeným usnesením krajský soud rozhodl o její povinnosti nahradit žalovanému náklady řízení v rozporu s kasační stížností žalovaného ze dne 7. 1. 2011, ve které žalovaný navrhl, aby mu částku nákladů vrátil tehdejší právní zástupce žalobkyně. Žádala rovněž, aby rozhodnutím soudu byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti všechny výhrady žalobkyně odmítl. K námitce vady řízení při doručování rozsudku poukázal na to, že rozsudek byl doručován také žalobkyni. K námitce vadného rozhodnutí o nákladech řízení zdůraznil, že krajský soud byl vázán vysloveným názorem Nejvyššího správního soudu, nikoli petitem předcházející kasační stížnosti. Žalovaný rovněž odmítl tvrzení žalobkyně, že jí byla odepřena možnost domáhat se práva u nezávislého a nestranného soudu. Zásadně jde o to, že neobstály důvody, kterých se žalobkyně dovolávala pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný připomněl, že v řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany má kasační stížnost odkladný účinek ze zákona.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je v zásadě přípustná proti každému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, s výjimkou případů uvedených v § 104 s. ř. s., pokud je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

[7] Tvrzení stěžovatelky, že jí bylo odňato právo na soudní ochranu nedoručením rozsudku krajského soudu, zpochybňuje zásadní podmínku přípustnosti kasační stížnosti dle § 102 s. ř. s., totiž právní moc napadeného rozhodnutí krajského soudu. Toto tvrzení ovšem není pravdivé. Žalobkyně vypověděla plnou moc svému právnímu zástupci Mgr.

Faridu Alizeyovi a krajský soud o tom byl informován zasláním listiny ze dne 2. 2. 2011, obsahující výpověď plné moci. Tím se výpověď plné moci stala účinnou vůči soudu podle § 28 odst. 2 občanského soudního řádu (§ 64 s. ř. s.). Rozsudek krajského soudu byl nejprve chybně zaslán právnímu zástupci žalobkyně, jehož plná moc zanikla výpovědí, nicméně později, před podáním kasační stížnosti, byl zaslán přímo žalobkyni na adresu, kterou uvádí jako adresu svého bydliště. K doručení rozsudku žalobkyni tedy došlo podle § 46a odst. 1 a § 46 odst. 2, 3 občanského soudního řádu (za použití § 42 odst. 5 s. ř. s.) dne 5. 9. 2011. Námitka nedoručení rozsudku a pochybnost o splnění podmínky přípustnosti kasační stížnosti dle § 102 věta prvá s. ř. s. jsou tedy spolehlivě vyvráceny.

[8] Pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti je rozhodující vymezení, proti kterému z rozhodnutí krajského soudu vlastně směřuje. Stěžovatelka ji podala v návaznosti na současné doručení rozsudku i opravného usnesení a výslovné vymezení napadeného rozhodnutí se odlišuje od důvodů v kasační stížnosti uvedených. Stěžovatelka totiž výslovně brojí proti opravnému usnesení, které také požaduje zrušit, ovšem důvody nesměřují proti tomu, co bylo tímto usnesením v rozsudku opraveno, ale proti způsobu doručování rozsudku a proti výroku o náhradě nákladů řízení. Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka kasační stížností napadá jak rozsudek ze dne 29. 6. 2011, tak i opravné usnesení ze dne 10. 8. 2011.

[9] Rozsudku pak vytýká jednak postup soudu při jeho doručování, jednak nesprávnost výroku, jímž jí bylo uloženo uhradit žalovanému jako náklady řízení částku, kterou žalovaný vynaložil jako náhradu nákladů jejího právního zastoupení na základě předchozího zrušeného rozsudku.

[10] V prvé řadě je tedy třeba zkoumat přípustnost kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, pokud směřuje jen proti výroku o nákladech řízení.

[11] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, vyslovil, že je třeba rozlišovat situace, kdy kasační stížnost napadá pouze výrok o nákladech řízení, od případů, kdy napadá i jiné výroky. V prvním případě je podle rozšířeného senátu třeba kasační stížnost pro nepřípustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ovšem doplnil, že přijatý výklad vylučuje z přezkumu nejen kasační stížnosti, směřující toliko proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.

[12] To zřetelně není případ nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud se věcí samou vůbec zabývat nemůže, neboť vůči meritu kasační stížnost zjevně nesměřuje. Námitku žalobkyně, že jí bylo odepřeno právo na soudní ochranu nedoručením rozsudku krajského soudu, nelze podřadit pod žádný z důvodů dle § 103 s. ř. s. Nejde o vadu řízení před správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b)] ani o vadu řízení před soudem ve smyslu odst. 1

písm. d) citovaného ustanovení. Kasační námitka porušení práva na soudní ochranu dle čl. 36 LZPS nedoručením rozsudku (viz odst. [1]) se netýká žádné fáze řízení v této věci před krajským soudem. Rozsudek ze dne 29. 6. 2011 byl žalobkyni řádně doručen (viz odst. [7]). Původní doručení rozsudku osobě, která v té době již nevystupovala v procesním postavení zástupce žalobkyně, proto nemá s právem na soudní ochranu v uvedeném smyslu žádnou souvislost. V kontextu důvodů kasační stížnosti nebyl krajským soudem vysloven žádný jiný právní názor než ten, který se týká nákladů řízení.

[13] Kasační námitka směřující proti postupu soudu při doručování, kterou by bylo možno podřadit důvodům směřujícím proti rozsudku samému, tak je důvodem nepřípustným podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatelka tedy kasační stížností přípustně nenapadla rozsudek krajského soudu jako celek. Proto nemůže samostatně obstát kasační stížnost v části, jíž napadá výrok o náhradě nákladů řízení. Kasační stížnost proti tomuto výroku je pak nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se proto nemůže zabývat zákonností výroku o náhradě nákladů řízení.

[14] Pokud by předmět kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pojal striktně podle vymezení stěžovatelky, tedy jako stížnost proti opravnému usnesení ze dne 10. 8. 2011, pak je třeba konstatovat, že, kromě vypuštění zastoupení v záhlaví, prakticky měnil pouze splatnost nákladů řízení. Proti tomu však stěžovatelka nic konkrétního nenamítá a kasační stížnost v tomto omezeném rozsahu je rovněž nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[15] Stěžovatelka v obecné rovině poukazuje na kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.; neuvádí však, v čem spatřuje nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ani nespecifikuje vady správního řízení, pro které měl soud správní rozhodnutí zrušit, ani netvrdí, že rozsudek či opravné usnesení trpí nepřezkoumatelností či nedostatkem odůvodnění. Posouzení těchto vad ovšem nepřichází vůbec v úvahu, pokud je kasační stížnost nepřípustná.

[16] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (§ 120 s. ř. s. odmítl, a to zčásti z důvodů uvedených v § 104 odst. 4 s. ř. s. a zčásti z důvodů uvedených v § 104 odst. 2 s. ř. s. O návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ten je dán zákonem (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[17] O náhradě nákladů řízení účastníků Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. V případě odmítnutí kasační stížnosti nemá žádný z účastníků na náhradu nákladů řízení právo.

[18] Usnesením krajského soudu ze dne 13. 9. 2011, č. j. 56 Az 84/2010 - 93, byla žalobkyni ustanovena pro řízení o kasační stížnosti advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovená advokátka požadovala odměnu ve výši 2100 Kč za jeden úkon právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy věci) a částku 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Vzhledem k tomu, že je ze spisu zřejmé, že krajskému soudu se opakovaně nedařilo doručovat žalobkyni na jí uvedenou adresu, lze akceptovat jako úkon nahrazující převzetí věci a první poradu s klientem skutečnost, že advokátka převzala usnesení a poté dne 4. 10. 2011 nahlížela do

soudního spisu. Soud tedy určil odměnu advokátky částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby a 300 Kč na úhradu hotových výdajů advokáta dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, advokátního tarifu. Ustanovená advokátka přitom není plátcem DPH. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu